

JUDECATA CONFIRMĂ CE AM FĂCUT PE PĂMÂNT

- Duminica lăsării sec de carne, a Înfricoșatei Judecăți -

Precum este adevărat că suntem muritori și că nimeni nu se poate sustrage tributului morții, tot așa de adevărat este că vom fi judecați. Citim în Sfânta Evanghelie despre Judecata Universală: „Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale” (Matei 25, 31). Sfântul Ioan Gură de Aur, tâlcuind acest text, constată că „vorbele Mântuitorului produc o mare frică și o înspăimântare, pentru că atunci când coboară din ceruri ca să Se așeze pe scaunul de domnie al slavei Sale, toți sfinții îngeri coboară împreună cu El la locul Judecății de Apoi, eliberând întregul rai ceresc”. Domnul are un motiv bun pentru a accentua acest lucru. Prima dată când a venit pe pământ, a fost într-un mod umil. El S-a născut într-o iesle, așezată într-o peșteră, „n-avea unde să-și plece capul”, cum a spus El Însuși (Matei 8, 20) și, în cele din urmă, a fost răstignit pe cruce și îngropat. A doua venire a Lui va fi complet diferită. El va veni atunci în slava Lui. Toată splendoarea, măreția și gloria pământească va fi ca un lucru fără valoare înaintea slavei Sale divine! Și El va veni în toată slava Lui! Ucenicii Lui au văzut doar o parte din slava Sa pe Muntele Tabor, „pe cât li se putea”. Veșmintele Sale erau albe ca zăpada, iar fața Lui strălucea ca soarele. Aceasta este doar o mică parte din slava Lui. Cum va fi atunci când va veni la Judecata de Apoi și va cere omenirii socoteală pentru ce a făcut? Această judecată finală va fi înfricoșătoare, pentru că nimic din ceea ce am făcut în viață nu va fi ascuns de Dumnezeu Atotputernic, nici chiar gândurile și intențiile noastre cele mai tainice. Sfinții Părinți spun că numai

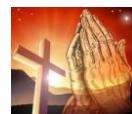

acele lucruri care au fost dezlegate prin pocăință și mărturisite vor dispărea. Domnul nu va dezvălui aceste lucruri, deoarece Taina Pocăinței acordă iertarea păcatelor. Domnul va descoperi viața fiecăruia, pentru că toți oamenii și toți îngerii să vadă omul, nu așa cum părea a fi în existența sa pământească, ci așa cum era în realitate. Fiecare persoană are anumite trăiri interioare pe care le păstrează în secret, mai ales pe cele care

sunt necurate, păcătoase și rușinoase. Dacă nu au fost curățite prin pocăință, Domnul le va aduce în fața tuturor. Oamenii care ne-au cunoscut vor vedea cum eram de fapt și surprinderea va fi pe măsură. Într-adevăr, noi înșine vom fi îngroziți, pentru că, așa cum a spus și Sfântul Teofan Zăvorâtul, „dreptatea lui Dumnezeu va învinge și, în lumina acestei dreptăți, omul se va judeca pe sine însuși pentru păcatele, greșelile și căderile păcătoase și pentru tot ceea ce nu a fost îndreptat”. Să ne aducem pururea aminte de sfârșitul nostru, să ne amintim mereu de înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, care va fi definitivă și va determina existența noastră pentru veșnicie, și să ne rugăm întotdeauna cum o facem la Sf. Liturghie: „Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace, și răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, la Domnul să cerem”.

SĂPTĂMÂNA ALBĂ

Înainte de începerea Postului Mare parcurgem o perioadă de trecere, numită săptămâna albă. Este o perioadă de șapte zile dinaintea postului propriu-zis, în care nu se face dezlegare la carne, ci doar la produse din lapte, ouă și pește. Se urmărește prin aceasta obișnuirea organismului cu alimente mai ușoare, fiind de fapt o etapă de tranziție de la alimentația cu produse din carne la una exclusiv vegetariană. Dacă sufletul este instruit în vederea luptei duhovnicești din Postul Mare cu două săptămâni în urmă, prin cele două duminici speciale, a Vameșului și a Fariseului, dar și cea a Întoarcerii Fiului risipitor, iată că după Duminica Înfricoșătoarei Judecăți se alătură și trupul acestei pregătiri. Prin aceste rânduieli, Sfânta Biserică ne oferă binecuvântatul prilej de a ne pregăti mai stăruitor în vederea declanșării și asumării luptei cu păcatele, asalt duhovnicesc care ne va duce pe cărarea virtuților mai aproape de Dumnezeu, nădăduind astfel că „de vom posti după lege, după dreptate vom fi încununati”. Dacă luăm în considerare că duminica dinaintea începerii Postului Mare este numită „a Izgonirii lui Adam din Rai”, înseamnă că săptămâna brânzei amintește de șederea protopărinților neamului omenesc în rai, unde nu au mâncat carne. De aceea și noi suntem îndemnați să lăsăm bucatele de carne, nădăduind a câștiga starea lui Adam înainte de a fi izgonit, când îl putea vedea pe Dumnezeu. Însăși denumirea „albă” ne sugerează starea de curăție la care trebuie să ajungem în post, ce se vrea a fi reîntoarcerea noastră la starea paradisiacă pierdută prin păcat. Sfinții Părinți au statornit săptămâna albă „ca un fel de curățire de mai înainte; cu încetul și treptat îndepărtându-ne de la mâncări grase, să primim frâul postului printr-o mâncare mai ușoară”. Spre finalul săptămânii, sâmbătă, Biserica a rânduit proslăvirea tuturor bărbaților și femeilor care s-au nevoit prin viață ascetică, post și rugăciune. Această aducere aminte de toți cuvioșii și cuvioasele are în vedere următoarea țință: „având ca pildă și călăuză viața lor și dobândind sprijinul și ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovnicești, mai cu seamă când ne gândim că și ei au avut aceeași fire ca și noi. Deci sfinții purtători de Dumnezeu ne îmbărbătează ca să săvârșim fiecare după putere multele lor virtuți spre a fi învredniciți ca și ei de aceleași răsplăti” (Sinaxar). Cu alte cuvinte, în urcușul duhovnicesc al postului nu suntem singuri, ci avem alături pe sfinții cuvioși și cuvioase, care sunt modele de urmat, călăuzitori în dificila luptă cu patimile având ca scut asceza și pocăința. La începutul intrării în Sfântul și Marele Post, ni se cere în mod expres nouă, creștinilor, să iertăm tot ce avem asupra cuiva: „de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta vouă greșelile voastre” (Matei 6, 14-15). De ce trebuie să le cerem iertare și să-i iertăm pe semenii noștri? Ca și Domnul să ne ierte și nouă păcatele. Nu primim iertare dacă ne dovedim incapabili s-o dăm. În măsura în care ne place să avem vrăjmași, îi cerem lui Dumnezeu să ni Se arate dușman. Sunt cuvinte grele, dar adevărate, căci Mântuitorul Hristos nu glumea, nici nu arunca vorbe în vânt. Și totuși, din ce pricină Domnul a condiționat iertarea Lui de cea acordată de noi celor care ne-au făcut vreun rău voit sau inconștient? Răspunsul ni-l oferă Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Mila lui Dumnezeu se ascunde în milostivirea noastră față de aproapele”. Așa stând lucrurile, vom fi motivați să rostim mai ușor către cei din preajma noastră: „Iartă-mă!”

Prietenia adevărată este foarte valoroasă. Dacă vom avea un comportament adecvat față de prietenii noștri, vom reuși să-i păstrăm. Privirea, noastră, gesturile noastre, cuvintele, expresia feței, mimica feței, comportarea, atitudinea, timpul și atenția acordată, darurile și serviciile pe care le facem cu bucurie, reprezintă limbajul dragostei noastre. Dacă doar spui cu limba că iubești, dar cu fapta trădezi, ești un mincinos, și nu ești un prieten adevărat. Este foarte important să ne iubim prieteni și cu inima (emoțional) dar și cu mintea (rațional), și cu voința, trecând la fapte. Inima ne oferă pasiune și putere de slujire, mintea ne spune cum să iubim, cum să ajutăm, când, unde. Iar voința ne împinge la împlinire. Privirea de multe ori joacă un rol important în păstrarea unui prieten. Fii alături de el când are nevoie de dragostea ta, de privirea ta senină și iubitoare, cu expresia feței. Mântuitorul nostru Iisus Hristos lucra prin privire, dăruia, încuraja, dădea căldura sufletească. Și noi suntem chemați să fim ca El: prin privire, prin cuvânt, prin gesturi să dăruim. Să ne acceptăm unii pe alții în dragostea lui Hristos, chiar dacă celălalt este mai slab în credință, mai mic în cunoștință, mai puțin educat, chiar dacă înțelege mai puțin. Trebuie să existe o comunicare sinceră, transparentă, cu scopul de a crește în unitatea de gândire, cu scopul de a se sfătui reciproc, dar și a cunoaște modul de gândire al celuilalt, și a-i înțelege motivația chiar dacă nu-i împărtășești viziunea. Este important să se discute și diferențele, și să se ajungă la o înțelegere asupra lucrurilor respective. Comunicare înseamnă a vorbi deschis, despre crizele spirituale din viața fiecăruia, căderi, scăpări. Tu trebuie să-i permiți prietenului tău să vadă, că nu ești perfect. A-ți arăta vulnerabilitatea unui prieten îl poate deschide și pe el să-și arate slăbiciunea, ca apoi amândoi să vă rugați lui Dumnezeu pentru slăbiciunea prietenului dacă el dorește cu adevărat îndreptarea vieții. Să nu le spui altora secretele prietenilor tăi, să nu fii înșelător sau prefăcut: „*Ceartă-te cu aproapele tău, dar taina altuia să nu o dai pe față*” (Pildele lui Solomon 25, 9). Fie că este mai înalt, mai scund, mai frumos sau mai puțin frumos, poate are un defect, sau orice altceva, să nu ne permitem să ironizăm și să râdem de adevăratul prieten, s-ar putea ca acesta să ne așeze pe scaunul celor batjocoritori: „*Fericit bărbatul, care n-a umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor nu a stat și pe scaunul hulitorilor n-a șezut*” (Psalm 1, 1). Să avem o inimă deschisă, neprefăcută sau lingușitoare, „*Iepădând toată răutatea și tot vicleșugul și fățarniciile și pizmele și toate clevetirile*” (1 Petru 2, 1). Să respectăm prietenul adevărat să-l prețuim, să-i acordăm cinste, să-l considerăm în smerenie mai presus de noi: „*Nu faceți nimic din duh de ceartă, nici din slavă deșartă, ci cu smerenie unul pe altul socotească-l mai de cinste decât el însuși*” (Filipeni 2, 3). Acordă-i respectul tău, și vei primi respectul: „*căci cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura*” (Luca 6, 38). Acordă-i înțâietate, prețuire și cinste: „*În iubire frățească, unii pe alții iubiți-vă; în cinste, unii altora dați-vă înțâietate*” (Romani 12, 10). Hristos ne spune să ne iubim prietenii până la sacrificiu: „*Să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi*”. (va urma)

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 18 februarie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 20 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 21 februarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernia Duminicii a 36-a
Duminică 22 februarie	07:00	Utrenia Duminicii a 36-a
		Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Rău poți face imediat, mai greu este cu binele

Cât durează să faci rău cuiva? Câteva clipe. Cât durează să faci un bine cuiva? Poate chiar o viață. Evident că poți să faci un bine și în câteva clipe, oprindu-te lângă un nevoiaș sau oferind cuiva câteva vorbe frumoase, însă de regulă binele se construiește în timp fiind o realizare. Răul este ușor realizabil și mult mai accesibil. E la îndemâna oricui. Se găsește pe toate drumurile. E ieftin și întunecat. Și de multe ori ispititor. De aceea e mai comod să apelezi la el. Pentru bine trebuie să duci o luptă, să muncești, să faci sacrificii și compromisuri. E mai complicat. Însă destinațiile arată și te îmbracă total diferit. Când ajungi la destinația răului, te întuneci și te rătăcești. Când ajungi la destinația binelui, lumina îți deschide ușa și te primește într-un loc liniștit și frumos. Și doar aici îți poți găsi liniștea, bucuria și rostul. Pentru a exemplifica într-un mod sugestiv durata binelui și răului să ne gândim la un părinte care muncește și trăiește să-și ajute copilul să se realizeze. Acest bine îl construiește într-o viață. Totuși, în doar câteva clipe, copilul poate să arunce vorbe de necunoștință care îl vor afecta cumplit. Sau chiar îl poate abandona cu nepăsare pe cel care s-a dedicat o viață întreagă pentru binele lui. Părintele îl va ierta, desigur, dar cam atât durează să dăruim un om și să faci un rău. Și sunt multe exemple. Majoritatea țin de necunoștință și devalorizarea celor din jur. De inconștiență și egoismul nostru. De suflete închise și întuneric. Suntem însoțiți mereu de bine și rău. Și este alegerea noastră pe care dintre ele vom lua de mână. Trebuie doar să conștientizăm riscurile și pierderile. Trebuie doar să deschidem mai mult ochii și sufletul. Să lăsăm la o parte egoismul și să învățăm să oferim lumină dacă nu vrem să trăim în întuneric. Toate acțiunile noastre se răsfâng cumva asupra noastră. Acest univers are o putere miraculoasă de a echilibra tot ce se întâmplă între noi și în noi. Dacă arunci doar cu noroi, nu poți primi înapoi trandafiri. Niciodată. Dacă arunci cu trandafiri, poți fi lovit cu noroi, însă, cu siguranță într-o bună zi trandafirii vor reveni la tine. Să nu facem răul, dar nici binele cu sila. De multe ori luptăm pentru binele unora, iar aceștia nu doresc deloc să-l primească. Oricât am încerca să-i luminăm sau mângâiem prin fapte frumoase, ei nu vor să asimileze ceea ce le oferim. Și atunci este bine să oferim lumina altora. Sunt mulți care au nevoie de ea și ar face orice să o primească. Binele pe care îl oferim în lume trebuie să fie primit tot cu bună-voință, căci binele poate sta doar în brațele altui bine. Din pricină că binele nostru nu e apreciat sau prețuit, răul ne manipulează să acționăm cu rea voință. Amin.